

λαίπωρ', ὡς στυνῶν μ' ἀπεστράφη; der Codex hat OCTICΩN. — Ebenda 170 würde ich vorschlagen: εἰθ' ἔμοις γίνομαι μύλοιτ' ἔχουσαι λωτίνους ἀηδόνας statt des offenbaren Glossens [τὸν] Αἴβιν ἀύλον und in der Gegenstrophe φοίνικας ἀνθίνους πέπλους αἰγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαισιν ἀλίον. — Hel. 776 wohl ναυσθλούμενος für ἐνιαύσιον.

M. Schmidt.

Coniectanea Euripidea.

continuata e vol. XVIII p. 614 sqq.

Eurip. Herc. fur. 858 sq.:

ΛΥΤ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρωῶ ἃ δρωῶν οὐ βούλομαι.
εἰ δὲ δὴ μ' Ἦρα θ' ὑπονογεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει
τάχος ἐπιρροιβόην θ' ὀμαρτεῖν ὡς κνηγέτη κύνας,
εἰμί γ'.

Ἐπιρροιβόην vox nihili est, at Hesychius ἐπιρροβόητα explicat ἐπίψογα, unde pro τάχος ἐπιρροιβόην θ' propono τὰχ' ἐς ἐπιρροβόηθ'. Ad eundem Hesychium provoco in Electra vs. 191 sq.:

καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνα φάρμα δύναι
χοῖσεά τε χάρισι προθήματ' ἀγλαίας.

pro προθήματ' temptans πρόσθημά τ', atque ibid. 1124 sqq.:

ἤκουσας οἶμαι τῶν ἐμῶν λοχευμάτων
τούτων ἔπερ μοι θῖσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ,
δεκάτη σελήνη παιδὸς ὡς νομίζεται

pro inepto παιδὸς temptans τάλισ', atque in Herc. fur. 780:

ἔθραυσεν ὄλβον κελαινὸν ἄρμα,

κελαινὸν in κελαινὸν mutans, denique in Iph. Taur. 1325 sq.:

ΘΟ. λέγ'. εὐ γὰρ εἶπας. οὐ γὰρ ἀγχίπλον πόρον
φείγουσιν, ὥστε διαφηνεῖν τούμῳ δόρον.

πόρον in φνγῆν mutans, siquidem Hesychius ἀγχίπους ex hoc versu affert.

Ion. 1287 sq.:

ΚΡ. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρός δὲ σοῦ.

ΙΩΝ. ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρός δ' οὐσίαν λέγω.

Alter versus, initio prioris corruptus, ita erit restituendus:

ἄλλου γενόμεσθα πατρός οὐσίαν λέγω

Nam οὐσία hic victum quotidianum significat.

Hel. 125 sq.:

ΕΛ. αἰαῦ κακὸν τόδ' εἶπας οἷς κακὸν λέγεις.

ΤΕΥ. ὡς κείνος ἀφανῆς σὺν δάμαρτι κληῖται.

In priore versu pro οἷς scribendum est ὡς, quia Teucer modo

vs. 120 monuerat ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι, in altero κοινὸς pro κείνος, quia nil nisi publicam famam Teucer exprimit.

Iph. Taur. 34 sqq.:

ναῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
 ὄθην νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ
 Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον.

Haec verba graviter afflicta esse sponte intelligitur, quae sic emendarim:

ὄθ' ἐννόμῳ σὺν τοῖσιν ἥδεται θεὰ
 Ἄρτεμις ἑορτῆ, τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον,

i. e. in templo, ubi cum hisce (barbaris v. 31) dea Diana gaudet legitimo festo, cuius solum nomen pulcrum est, cf. Pind. Ol. VII 84 ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιωῖται.

In Hercule fur. Lycus duobus Herculis laboribus commemoratis vs. 155 pergit:

τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὔνεκεν
 τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεῶν;

Aperte corrupta τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; muto in τοῖσδ' ἐξ ἄποιν' ἵξεσθε; ut praeter ipsum Herculem Amphitruo, Megara et tres filii numerentur quorum Megara 460—473 copiosius mentionem facit.

Ion 374 sqq.:

εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἂν,
 εἰ τοὺς θεοὺς ἀκοντας ἐκπονήσομεν
 φράζειν ἢ μὴ θέλουσιν ἢ προβωμίους
 σφαγαῖσι μῆλων ἢ δι' οἰωνῶν πετροῖς.

Τοσοῦτον cum sequens εἰ non toleret, scribendum erit εἰς γὰρ τ' ἄσωτον ἀμαθίας, ad desperatam stultitiam; tum corruptum δι' in δις erit emendandum, quod et ad victimas referas. Idem δις opem feret El. 839 sqq.

τοῦ δὲ νεύοντος κάτω
 ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν
 εἰς σφενδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα δὲ
 ἐρρηξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
 ἥσπαιρεν ἠλάλαξε δυσθνητοῦν φόνῳ.

Pro Nauckiano δυσθνητοῦν codex δυσθνησκον praebet, unde δις θνησκον effingo: nimirum singulae corporis fissi partes singulatim moriuntur.

Phoen. 1310 sqq.:

οἶμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν
 στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
 τοιοῦτον ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι;

Genus dicendi ὥστε — *ίέναι* vix Graecum, Euripideum saltem non est. Coniicio:

τοιοῦθ', ὅσ' ἔστι δι' Ἀχέροντος *ίέναι*;

i. e. eiusmodi nubes, quantas per Acherontem mittere licet. Neque Euripideum est *ένταυθοῖ* Iph. Taur. 1010:

ἄξω δέ σ', ἤνπερ μὴ αὐτὸς ένταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανῶν μενῶ μετὰ.

Hic igitur pro *ένταυθοῖ* scribendum erit *έν Ταύροις*.

Suppl. 306 sq.:

νῦν δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει
κάμοι παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον.

Versum varie tentatum ita in integrum restituere mihi videor:
νῦν οὐδὲ σοί τι τοῦτο τὴν τιμὴν φοβεῖ.

Tro ad. 408 sq.:

εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,
οἶκ' ἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμούς στρατηλάτας
τοιαῦδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.

Turbatum iterum metrum οἶδ' pro ἂν restituet, quod idem conducet Cycl. 666 sq.: *ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας
χαίροντες. οὔδεν ὄντες.*

si pro οὔδεν ὄντες scribatur οἶδ', *ένόντες*.

Alc. 673 sq.:

ΧΟ. παύσασθ', ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά,
[ὦ παῦ] πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένας.

Illud *ὦ παῦ* seq. vs. initio repetitum mutandum est in *συμφορὰ σοί, παῦ*. Pánacea autem vocativa etiam duos alios locos misere corrumpit, quos iam recensebo. Phoen. 301 sqq.:

ΙΟ. Φοίνισσαν βοῶν
κλύουσ', ὦ νεάνιδες, γηραιῶ
ποδὶ τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βᾶσιν.

Quis ultima feret? quis negabit fulcro opus esse pedi hocce:

κλύουσ', ὡς νεάνιδος γηραιῶ
ποδὶ τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βᾶσιν.

Conferas modo Ion. 1041 ἄγ', *ὦ γεραιὲ ποίς, νεανίας γενοῦ ἔργοισι*. In Iphigenia Aul. 1308 sqq. tres deae in Idae pratum profectae dicuntur:

κρίσιν ἐπὶ στρυγγὴν ἔριον τε
καλλονᾶς, ἐμοὶ δὲ θάνατον,
ὄνομα μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι,
προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.

Nonne ultimis relativum ereptum est et sine ulla dubitatione scribendum:

ὄνομα μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, ἧ̃ κόρας
προθύματ' ἔλαβεν Ἀρτεμις, πρὸς Ἴλιον.

O. Goram.

Zu Komikerfragmenten.

Com. anon. Fr. ** II b (vol. II p. 1187 ed. m.) ist in drei Fassungen erhalten:

Δάοι προσῆλθε τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα;

Δᾶοι πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα;

Δᾶός ποτ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα;

Hierzu merkt Meineke sehr richtig an, daß L. Spengels Correctur *τίνα* zwar zulässig, aber nicht sehr wahrscheinlich sei. Das Räthsel ist unschwer gelöst, sobald man in der ersten Fassung *πρὸς ἦλθε* schreibt. Da nämlich die dritte Fassung noch eine Spur von der richtigen Stellung der Worte *τί ποτ' ἦλθε* bewahrt hat, so braucht man nur *τί ποτ'* und *πατρὸς* zu vertauschen, um den Rhythmen genug zu thun, und schließlich bei allen drei Zeugen *πάρα* für *ἄρα* herzustellen. Es ist zu schreiben: *Δᾶος τί ποτ' ἦλθε πατρὸς ἀγγέλλων πάρα*, vorausgesetzt nämlich, daß der Vers überhaupt nicht der Komödie anzugehören braucht, vielmehr die ganze Phrase als eine parodische erscheinen kann. Findet man dieß unwahrscheinlich, so dürfte dem Ursprünglichen immer noch näher als die Meineke-Jacobs'sche Schreibung die folgende kommen: *Δᾶος πάρεστι· τί πατρὸς ἀγγελῶν πάρα*; — Com. an. Fr. III a ist in den Worten *οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τυχῆς ἐπίσταμαι* von Meineke nach Pierson zu Moeris p. 44 *τέχνης* hergestellt. Es bleibt übrig die Rhythmen in Ordnung zu bringen durch die Anordnung *ἐπίσταμαι τῆσδ' οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τέχνης*. Vgl. Ar. Avv. 1649. — Com. an. ** XXVIII a lautet bei Meineke nach Pierson (*Ἄλλ'*) *Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρον, ὃ γῆ καὶ θεοί*; und es war eine gewagte Behauptung von Th. Fitz Thes. L. Gr. I col. 86 B., daß Pierson irre, da *ἄβρον* in der Komödie als Trochäus zulässig sei. Gleichwohl sehe ich keinen Grund zu *Ἄλλ'* unsere Zuflucht zu nehmen, da *ἄβρον* durch das attische Synonym *σαῦλον* ersetzt werden kann. Hes. IV p. 14, 67 *σαῦλον ἄβρον* — *Ἄτιμοί*. — Com. anon. Fr. XLIX, 4 schreiben Pierson und Meineke: *ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη [πόλις]*, richtiger freilich als Baldænaer Cur. Hipp. 210 und Emperius, welche das handschriftlich gegebene *γυνή* in *γύη* verwandeln. Die leichteste und wohl auch geschmackvollere Aenderung bleibt: *ἀλσεῶν δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γάνη*. *Γάνη* sind bekanntlich *κῆποι*. Das Wort hat auch Kirckhoff Cur. El. I für eine andere Corruptel *Ἄργος* hergestellt.